

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23Tos/45/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3612010032
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2012:3612010032.1

Uznesenie

Krajský súd Trenčín v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Kováča a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Ondreja Gáboríka na neverejnom zasadnutí konanom dňa 22. mája 2012 prejednal sťažnosť odsúdeného

V. V.

nar. XX.XX.XXXX v V., trvale bytom V., K.. W. XXX/X, t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Banská Bystrica - Kráľová,

ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu v Partizánskom, č.k. 2Nt/5/2012-36 zo dňa 27.03.2012 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

V. V. bol trestným rozkazom Okresného súdu v Partizánskom č.k. 2T/12/2008-133 zo dňa 19.02.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05.03.2008, uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, 3 písm. b) Tr. zák. a odsúdený k trestu odňatia slobody na 28 mesiacov nepodmienečne, so zradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. V súvislosti s týmto odsúdením sa V. V. domáhal povolenia obnovy konania z toho dôvodu, že matka jeho syna ako aj maloletý syn žili od narodenia v jeho byte a on zabezpečoval celý chod domácnosti, staral sa o svojho syna a priateľku, kupoval mu veci, ako napríklad posteľ a po rozchode s matkou maloletého jej pravidelne posielal výživné, tak ako určil súd. Vzhľadom na to, že poskytoval maloletému takúto opateru, bol toho názoru, že nemusel následne prispievať na jeho výživu, a preto bol nespravodlivo odsúdený.

Uznesením Okresného súdu v Partizánskom č.k. 2Nt/5/2012-36 zo dňa 27.03.2012 bol návrh odsúdeného V. V. na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietnutý. Proti tomuto uzneseniu hneď po jeho vyhlásení zahlásil odsúdený sťažnosť. V písomných dôvodoch sťažnosti namietal, že v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania preukázal skutočnosti súdu skôr neznáme, teda, že počas spoluzitia s priateľkou a synom od 01.03.2005 do októbra 2006, uhrádzal prevažnú časť nákladov na chod spoločnej domácnosti, platil nájomné, energie a služby spojené s užívaním bytu a taktiež financoval stravu a ošatenie syna V. ako aj matky U. S.. Ním mesačne vynaložené finančné prostriedky prevyšovali súdom určenú výšku výživného. V rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 15.03.2005, ktorým súd schválil rodičovskú dohodu je uvedené, že súd upraví

rozsah vyživovacej povinnosti, ak nežijú rodičia maloletého spolu. Orgány činné v trestnom konaní mali otázku vyživovacej povinnosti posúdiť samostatne ako predbežnú otázku, pričom nie sú viazané súdnym rozhodnutím z občiansko-súdneho konania. V tejto súvislosti dáva do pozornosti súdu judikát R 56/1993. Všetky uvedené okolnosti mal súd zohľadniť pri posudzovaní jeho zavinenia, avšak vzhľadom k tomu, že táto skutočnosť v čase rozhodovania nebola známa, malo byť rozhodnuté o povolení obnovy konania v jeho trestnej veci. Trest, ktorý mu bol uložený je následne v zrejmom nepomere k závažnosti činu, jeho následkom a k pomerom páchatel'a. Žiadal preto, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a obnovu konania v jeho trestnej veci povolil.

Keďže sťažnosť bola podaná včas a osobou oprávnenou, krajský súd podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo a dospel k záveru, že podaná sťažnosť nie je dôvodná.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por., obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu, alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. Preskúmaním spisového materiálu krajský súd zistil, že tvrdenia, ktoré odsúdený uvádzal v návrhu na povolenie obnovy konania, ako aj v predmetnej sťažnosti, síce súdu prvého stupňa v čase rozhodovania v trestnej veci odsúdeného sp. zn. 2T/12/2008 známe neboli, avšak aj podľa názoru krajského súdu nejde o také skutočnosti, ktoré by mohli odôvodniť iné rozhodnutie súdu. Skutočnosť, že odsúdený bol nájomcom bytu E. v V. na K.. W. XXX, za ktorý platil nájomné a ostatné náklady spojené s bývaním, pričom v tomto byte umožnil bývať maloletému synovi a jeho matke, nie je možné zamieňať, prípadne započítavať do povinnosti poskytovať maloletému výživné. Odsúdený by tieto úhrady za byt ako jeho nájomca musel uhrádzať v každom prípade. Aj jeho tvrdenie, že všetky výdavky maloletého dieťaťa hradil on sám, sa javí ako nevierohodné. Matka maloletého dieťaťa poberala materské dávky a chodila občas na brigády, pričom odsúdený v predmetnom období poberal iba sociálne dávky - dávky v hmotnej núdzi, z ktorých musel uhrádzať už horeuvedené náklady s nájmom a prevádzkou bytu. Pokiaľ maloletému zakúpil posteľ ako dar, tento úkon taktiež nie je možné zamieňať s plnením vyživovacej povinnosti, pričom k odovzdaniu samotnej postele matke maloletého ani nedošlo.

V podrobnostiach krajský súd poukazuje na napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, ktorý sa v odôvodnení veľmi podrobne zaoberal ustanoveniami Zákona o rodine, upravujúcimi povinnosti rodičov, najmä z hľadiska platenia výživného, ako aj ďalšími relevantnými dôvodmi, na základe ktorých návrh odsúdeného zamietol a s ktorými sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil. Aj podľa názoru krajského súdu, pokiaľ bola takáto povinnosť odsúdenému určená právoplatným rozhodnutím súdu, bolo jeho povinnosťou si ju plniť, pretože išlo skutočne o minimálne plnenie a pokiaľ maloletému poskytol ďalšie materiálne plnenia, toto je len samozrejmé, pretože bol ako rodič povinný zabezpečiť maloletému plnohodnotný život. Teda skutočnosti, ktoré odsúdený uvádzal ako súdu skôr neznáme, ani podľa názoru krajského súdu nie sú takého charakteru, aby boli spôsobilé podstatne zmeniť pôvodné rozhodnutie Okresného súdu v Partizánskom - trestný rozkaz sp. zn. 2T/12/2008.

Z uvedených dôvodov nepovažoval preto krajský súd sťažnosť odsúdeného za dôvodnú, rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za zákonné a správne a následne podanú sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.